

Lønninger til de forskjellige Embedsmænd og Bestillingsmænd, der henhøre under denne Kategori. Paa hvilken Maade og indtil hvilket Beløb Ministeriet anseer det for rigtig, skal jeg ikke indlade mig paa; men jeg skal dog endnu tilføje, at den Skrivelse, jeg omtalte, og som jeg har liggende her foran mig, slutter med at omtale det Haab, at Finantsudvalget vil tage et Forslag tilbage, hvis Vedtagelse ikke lidet vil røkke et af Grundprinciperne for Lovgivningen af 12te Januar 1858. Det er altsaa meget indtrængende af den afgaaede Cultusminister bragt frem for Finantsudvalget, at Vedtagelsen af Forslaget vilde være en Afvigelse fra de Grundprinciper, der gaae igjennem Gage- og Lønningsloven af 12te Jan. 1858, og at det tillige vilde for en tilkommende Tid meget vanskeliggjøre, ja næsten umuliggjøre, Udførelsen af den nye Plan for den polytechniske Læreanstalt, der var udarbejdet, og som ogsaa er bleven tilstillet Finantsudvalget til Gjenmæthyn. Den meget ærede nærværende Cultusminister har under Forhandlingerne i Landstinget sluttet sig til de tidligere af de to andre Ministre udtalte Anskuelser og har navnlig udhævet det, at den under Et bevilgede Sum maatte være til Disposition for Ministeriet. Desuagtet er der, som allerede anført, fremkommet et Endringsforslag af Finantsudvalget, som gik ud paa, at den Sum, som man af Ministeriet havde erholdt Oplysning om var fastsat til Lønning for Værkstedsforstanderen, og som androg 703 Rd. foruden Sædomsfrivningen, skulde udgaae, idet man støttede sig paa, at § 15 i Loven af 12te Januar 1858, var anderledes at forståe end § 14, der indeholder en Bemyndigelse for Ministeriet til Honorarer for Forelæsninger indtil et Beløb af 3100 Rd. aarligt, og man paaberaabte sig, at

da det var Honorarer for Forelæsninger, Tabellen var om, kunde Ministeriet benytte Pengene saaledes, som det vilde, medens § 15 derimod indeholdt en Bevilling til Personer; at denne Bevilling altsaa knyttede sig til disse Personer, og naar nogen af Personerne falbt bort, saa maatte ogsaa Summen, der var bevilget, falde bort, at sølgelig, naar Værkstedsforstanderen var gaaet af og sat paa Vartpenge, den til ham bevilgede Sum da maatte bortfalde. Jeg skal ikke indlade mig paa den Deel af Spørgsmaalet, hvorfor man er bleven staaende ved disse 703 Rd., den Betaling, som var bestemt for den afgaaede Værkstedsforstander — det er klart, at det var noget aldeles Tilfældigt, at han nu havde denne Søn, han kunde ligesaagodt have haft en ganske anden — og anvendte paa ham den af Ministeriet fastsatte Betaling, saa at man sagde: da nu denne Embedsmænd er afgaaet, saa stryge vi Beløbet; det skal jeg ikke indlade mig paa, men Hovedspørgsmaalet er som sagt dette med Hensyn til Fortolkningen af disse Ord i § 15. Det er Fortolkningen af Loven af 12te Januar 1858, der er Spørgsmaal om, og det, som jeg især lægger Vægt paa ved hele denne Sag, er, at det er igjennem Finantsloven at man vil fortolke den nye Gagelov; det er det, som jeg anseer for meget farligt, det er det, som jeg troer, at Landstinget bør værges sig imod. Fortolkningen af en Gagelov kan kun skee paa almindelig Maade ad Lovgivningsveien og ikke igjennem en Bestemmelse i Finantsloven. Dette er saameget klarere med Hensyn til denne Gagelov, som det allerede er paaberaabt i Skrivelsen fra den tidligere Cultusminister, at det kun er med Hensyn til § 3 i denne Lov, at der er taget et udtrykkelig Forbehold om, at Loven kan fortolkes igjennem Finantsloven.